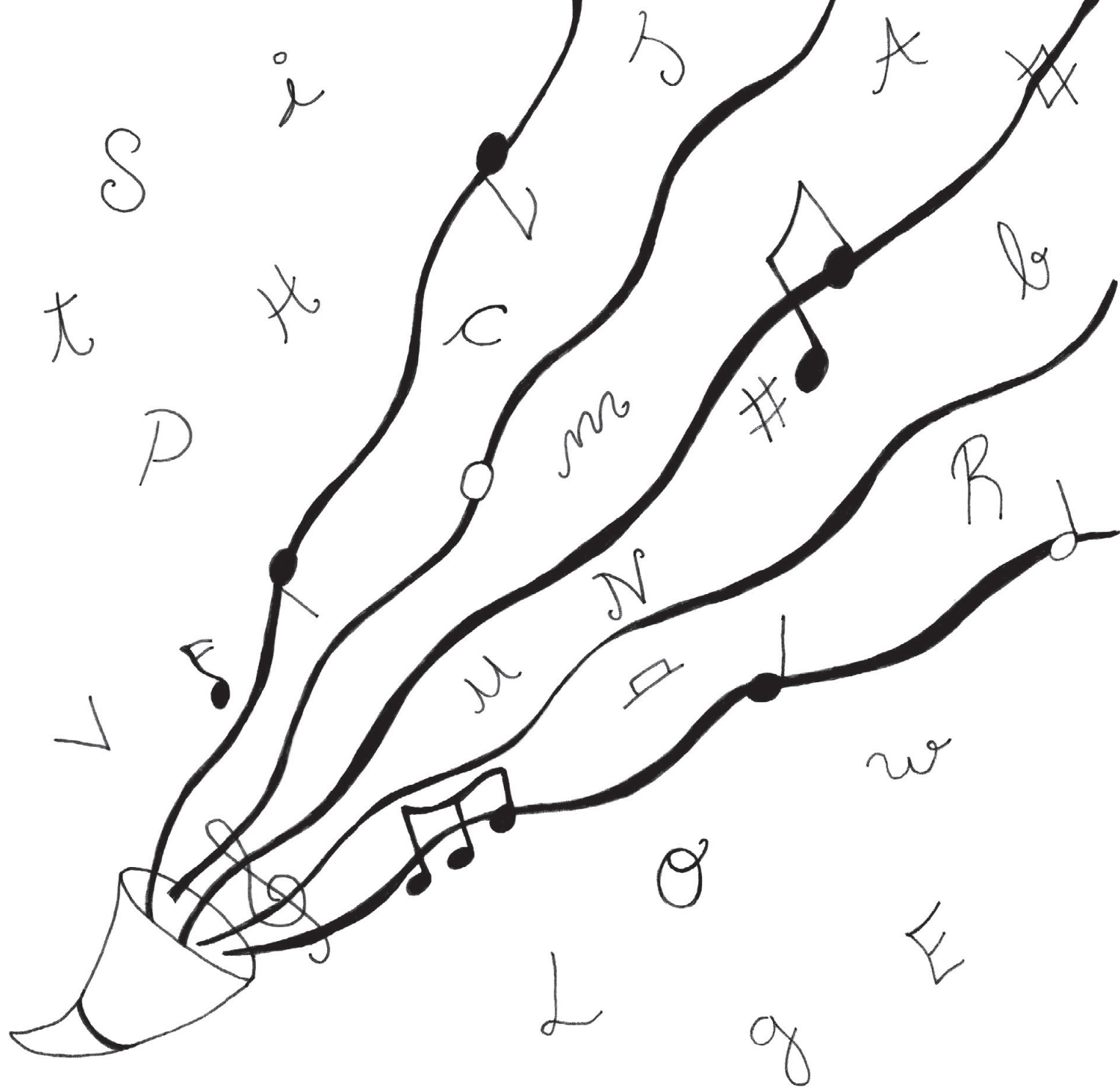

La nena de l'anorac vermell

NIT DE REIS 2023

La nena de l'anorac vermell

NIT DE REIS 2023

Text: David Colomera Pizarro

Il·lustracions:

Alumnes de l'Institut Maria Aurèlia Capmany de Cornellà

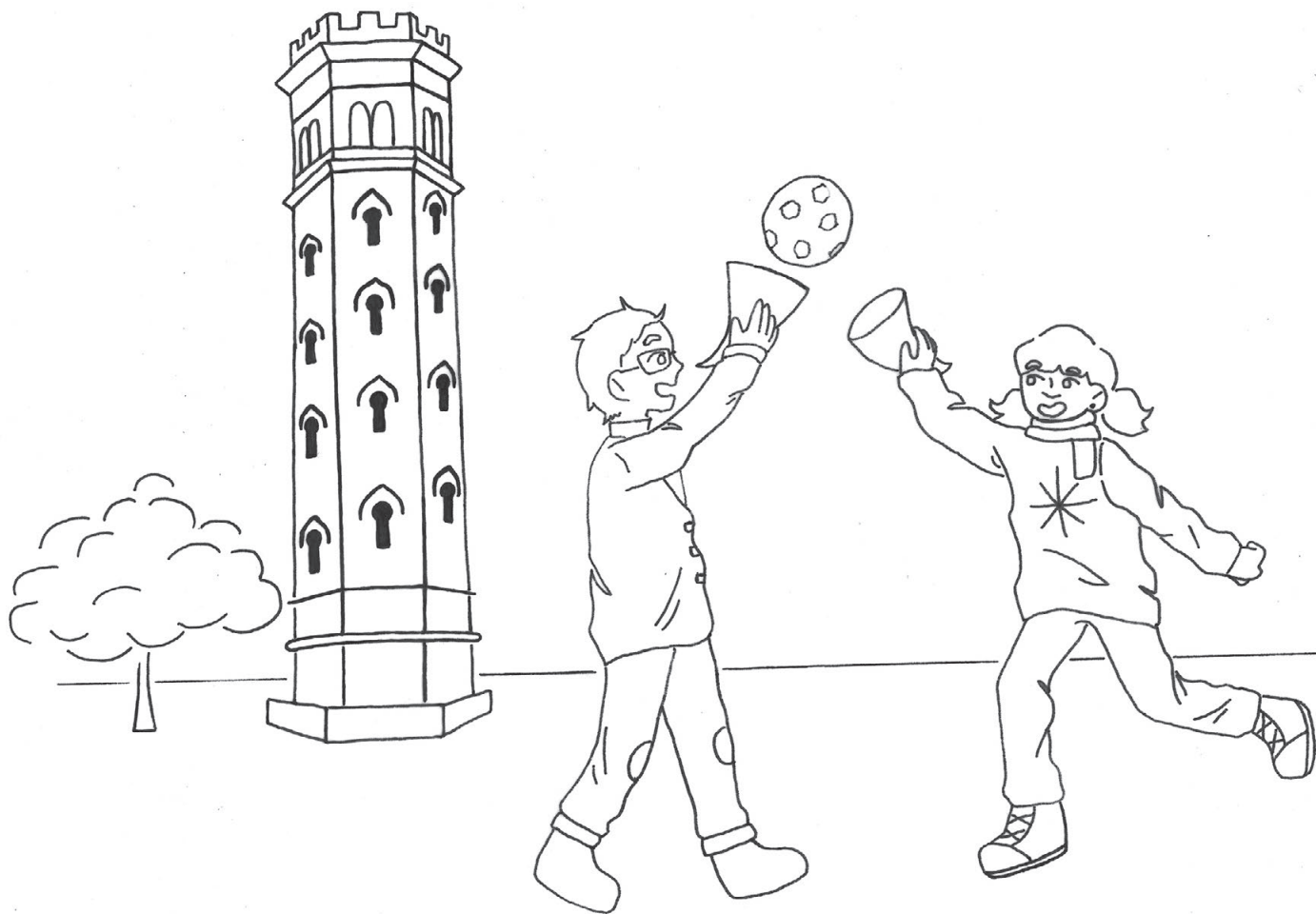
· Irene Jover López

· Antha Casanova Alcaide

Impressió: Gráficas Rey

*La nena
de l'anorac
vermell*

La Clara i el Jose eren molt bons amics. Cada tarda es trobaven per jugar a pilota, els agradaven tots els jocs que es podien fer amb una pilota i fins i tot se n'inventaven de nous. També s'explicaven històries: algunes, sobre coses que els havien passat; d'altres, se les inventaven tots dos junts, imaginant viatges fantàstics. S'ho passaven molt bé fent esport, parlant, imaginant... i sempre ho feien molt a prop de la Torre de la Miranda, perquè pensaven que alguna cosa màgica hi passaria algun dia.

Una tarda d'hivern, mentre descansaven de jugar a cornbol, un joc de pilota que s'havien inventat, van veure una nena amb un anorac vermell que els va cridar l'atenció.

–Has vist aquella nena?

–La de l'anorac vermell?

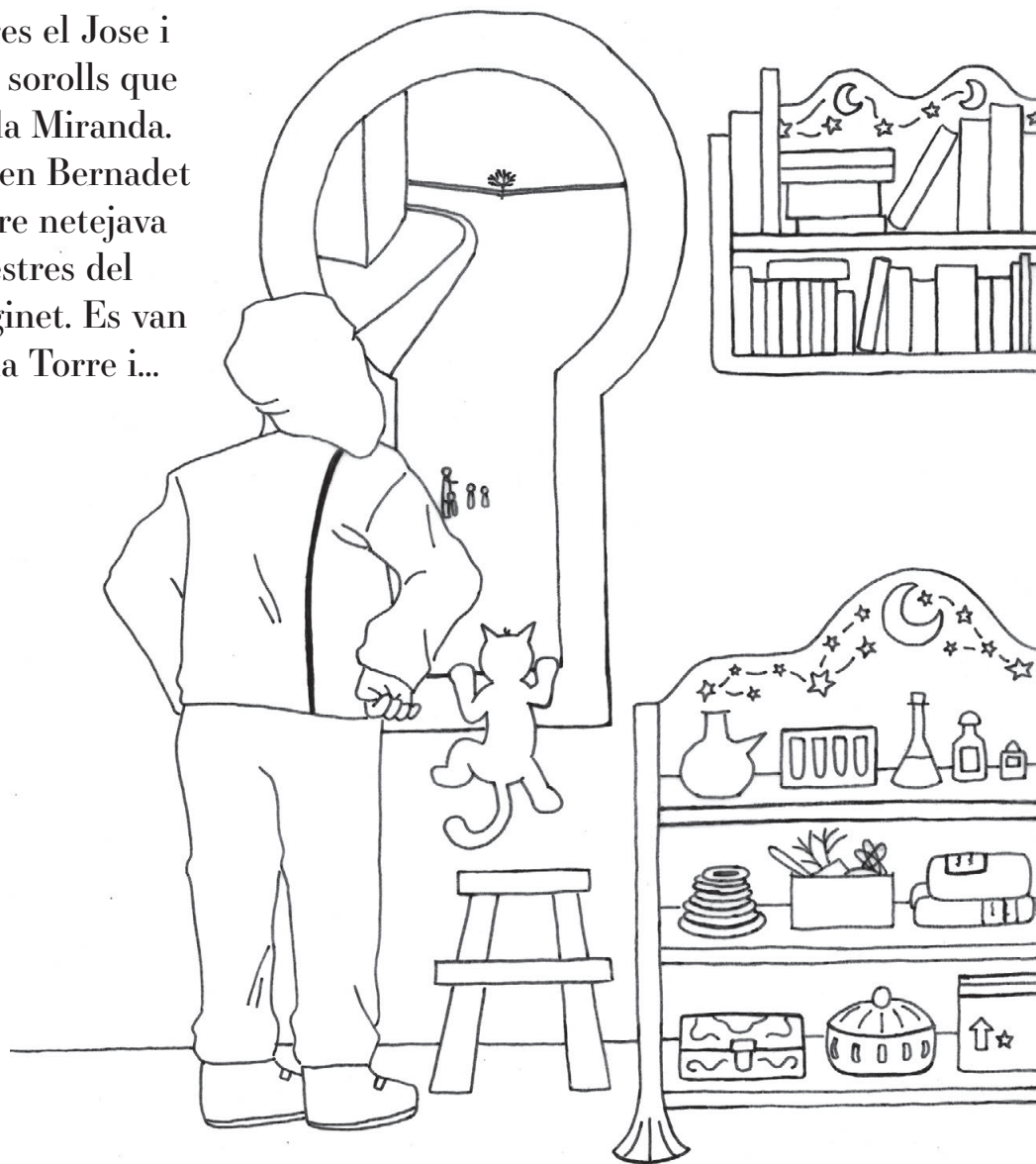
Aquella nena estava plorant i semblava perduda. Alhora, i sense pensar-s'ho, tots dos es van aixecar i van anar a parlar-hi. «Hola» li van dir, però la nena de l'anorac vermell estava tan espantada i plorava tant que gairebé no podia ni parlar. El Jose i la Clara li van donar la mà i li van preguntar si la podien ajudar. Ella els mirava amb els ulls molt oberts, plens de llàgrimes, uns ulls verds que semblaven un mar preciós, i va intentar dir unes paraules que la Clara i el Jose no van entendre.

Sort que de seguida va aparèixer un noi més gran, molt alt, i la nena se li va abraçar. Després d'una estona, el noi va explicar-los que la seva cosina, la nena de l'anorac vermell, havia arribat des del seu país a Cornellà feia poc temps i que per això no els entenia quan li parlaven. «És clar –van pensar–, s'havia perdut i no sabia demanar ajuda, per això plorava d'aquella manera».

La nena els va dir adeu amb la mà i el noi més gran els va donar les gràcies per tenir cura de la seva cosina petita, i aleshores el Jose i la Clara van sentir uns sorolls que venien de la Torre de la Miranda. Ells no ho sabien, però en Bernadet ho havia vist tot mentre netejava els vidres de les finestres del laboratori del Mag Maginet. Es van acostar a la porta de la Torre i...

–Bernadeeeeeeeet!– van cridar tots dos alhora.

–Txissssss, no crideu tant!– els va dir ell.

La Clara i el Jose, amb els ulls com taronges, van escoltar atentament el que els va dir:

–He vist tot el que ha passat, i crec que us puc ajudar a fer-vos amics d'aquesta nena, sou uns nens molt macos i us ho mereixeu.

Veniu demà a la tarda i ja us ho explicaré.

El Bernadet va tornar a entrar a la Torre i el Jose i la Clara van tornar cap a casa il·lusionats i contents: per fi havia passat alguna cosa màgica!

Al matí següent, en Bernadet va matinar molt per fer les feines que li tocaven i, un cop acabades, va marxar corrent cap al riu. Volia trobar-se amb la Fada Ondina i el Músic Prana. Ella podria ajudar de veritat els nostres amics, la Clara i el Jose.

–Però, Bernadet, què fas aquí?– va dir la Fada en veure'l arribar.

–Fada, Músic, us necessito...

El Bernadet va explicar la història i va demanar al Músic Prana i a la Fada Ondina que creessin uns instruments màgics perquè el Jose, la Clara i la nena de l'anorac vermell es poguessin entendre sense parlar, com feia el Músic Prana. Tot i que al principi la Fada va dubtar, finalment els va semblar una bona idea i una bonica manera d'ajudar ue la nena de l'anorac vermell fes nous amics al seu barri.

Un cop fets, el Bernadet va pujar ràpidament cap a la Torre de la Miranda. El que no sabia era que el Mag Maginet l'estava esperant.

–Hola, Bernadet.

–Hola, Mag Maginet– va respondre en Bernadet.

–Sé el que estàs fent, i em sembla molt bé, però també vull que sàpigues que pot ser perillós. Aquests nens no dominen la màgia i si no fan servir bé els instruments màgics, poden passar coses dolentes– va dir el Mag Maginet.

–Ho sé, però són molt macos, aquests nens, hi confio molt–
va respondre el Bernadet.

–D'acord, però estiguem atents, pel que pugui passar.

A la tarda, la Clara i el Jose van arribar puntuals a la seva cita a la Torre de la Miranda i, allà, el Bernadet i el Melquíades els esperaven.

–Melquíades!– van cridar en veure l'ajudant del Mag Maginet.

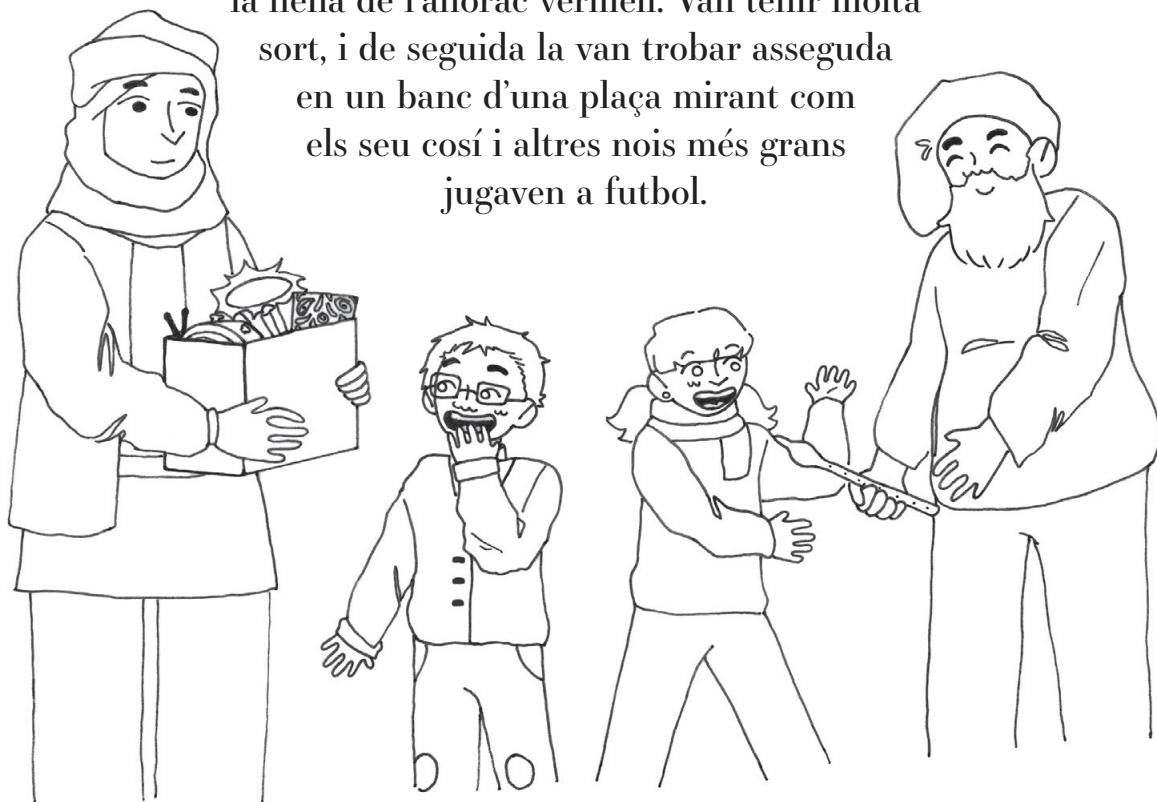
–Hola, com esteu?– va respondre ell picant de mans.

Ben atents, el Jose i la Clara van escoltar les explicacions dels dos ajudants del Mag Maginet.

...i sobretot, sobretot, els instruments màgics no poden sonar a la vegada, sempre l'un darrere de l'altre– així acabava l'explicació del Bernadet que els dos amics van escoltar atentament.

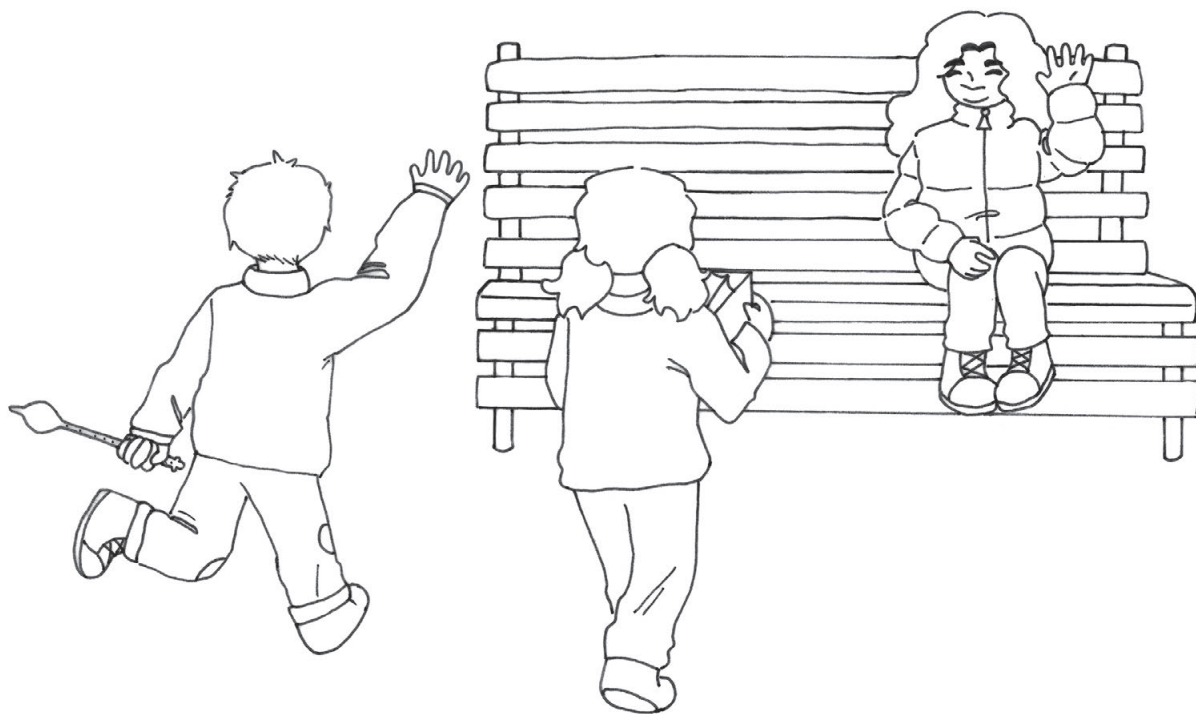
Emocionats, la Clara i el Jose van marxar a caminar pel barri per veure si trobaven la nena de l'anorac vermell. Van tenir molta

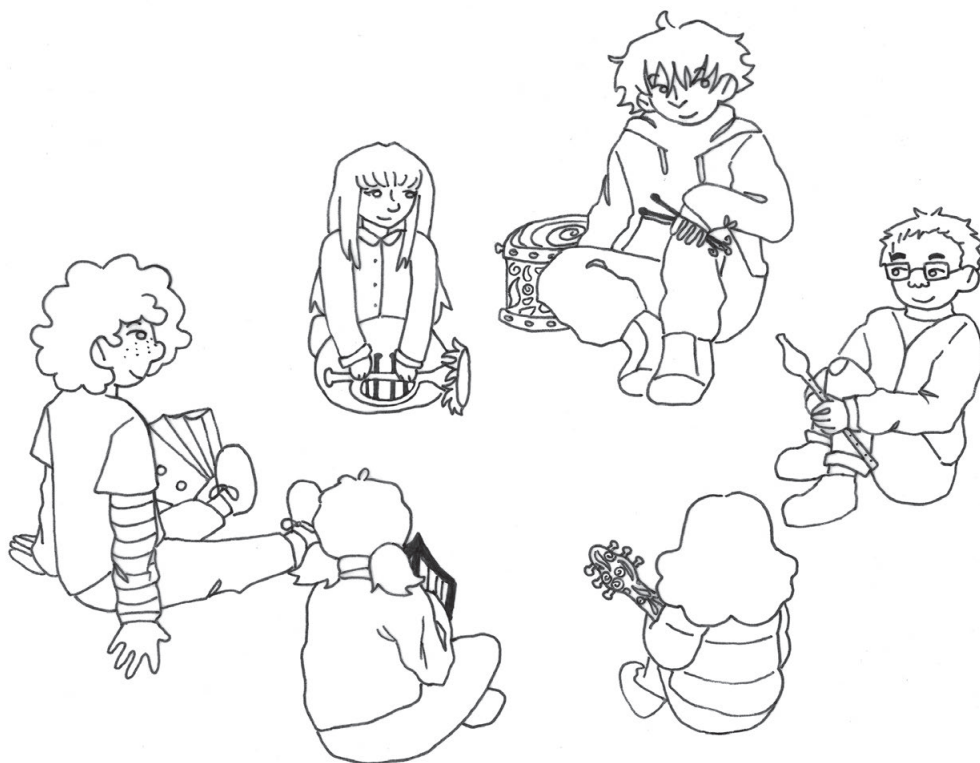
sort, i de seguida la van trobar asseguda en un banc d'una plaça mirant com els seu cosí i altres nois més grans jugaven a futbol.

S'hi van acostar i li van donar un instrument, mentre la Clara, amb el seu, fent-lo sonar, li va explicar què era allò i per a què servia. La nena, sorpresa i radiant, va fer sonar el seu: «em dic Kalila i acabo d'arribar del desert, soc del poble sahrauí iestic una mica espantada encara amb aquests edificis tan grans. Quan estic trista, miro per la finestra i veig aquella torre tan bonica i em sento en pau.

Després de passar tota la tarda explicant-se històries amb els instruments màgics, van decidir que al dia següent a la tarda quedarien amb tots els companys de l'aula d'acollida de la Kalila i així podrien fer més amics. Van quedar a les escales que hi ha darrere de la Torre de la Miranda per després anar a Can Mercader i poder estar tranquils amb les seves converses màgiques sense que ningú no els molestés.

I allà es van trobar el Jose i la Clara, la Kalila, el Yuri, un noi molt ros i molt alt per a la seva edat; l'Elioud, un noi amb els cabells molt arrissats i divertits, i la Zhu, una noia amb els cabells molt negres i la pell molt fina.

Un cop repartits els instruments i fetes les presentacions, van baixar a Can Mercader, amb l'alegria de qui descobreix un món nou i millor.

El Jose i la Clara van explicar coses del parc i del seu palau (feia poc hi havien anat d'excursió amb l'escola i encara recordaven tot el que els havien explicat) i la resta va anant descrivint com vivien als seus països i com se sentien des que havien arribat a Cornellà.

Estaven tan emocionats que van perdre el sentit del temps i de l'espai.

S'havia fet de nit (a l'hivern, ja ho sabem, de seguida es fa de nit) i gaudint de les meravelles del parc cadascú havia fet el seu camí i s'havien perdut entre ells. Van començar a cridar-se, però estaven tan lluny els uns dels altres que no es podien sentir, fins i tot cridaven el papa i la mama, de desesperats que començaven a estar.

Tots a la vegada, perduts com estaven, van fer sonar el seu instrument màgic, com a última esperança per trobar els seus nous amics, i malauradament va passar una cosa dolenta i estranya, tal com els havien advertit el Bernadet i el Melquíades: tots els fanals del parc es van apagar, va començar a fer un vent fred i terrible i una gran bola de llum que cada vegada es feia més gran il·luminava el centre de Can Mercader, just davant del Palau.

No sabien com, però les seves passes els portaven cap a aquella bolla de llum, i encara que no volguessin continuar caminant, no podien parar.

Sort que el Mag Maginet, des del seu laboratori, mentre treballava, va veure el que estava passant, i va enviar el Bernadet i el Melquíades a ajudar els nostres amics perduts.

La Fada Ondina, amb la seva màgia i la seva intuïció, també va ser conscient del que estaven patint aquelles criatures i quan els ajudants del Mag Maginet van arribar, ella ja era allà, movent-se fàcilment i ràpidament, com fan les fades, prenent-los de les mans els instruments màgics i acompanyant-los a un lloc segur.

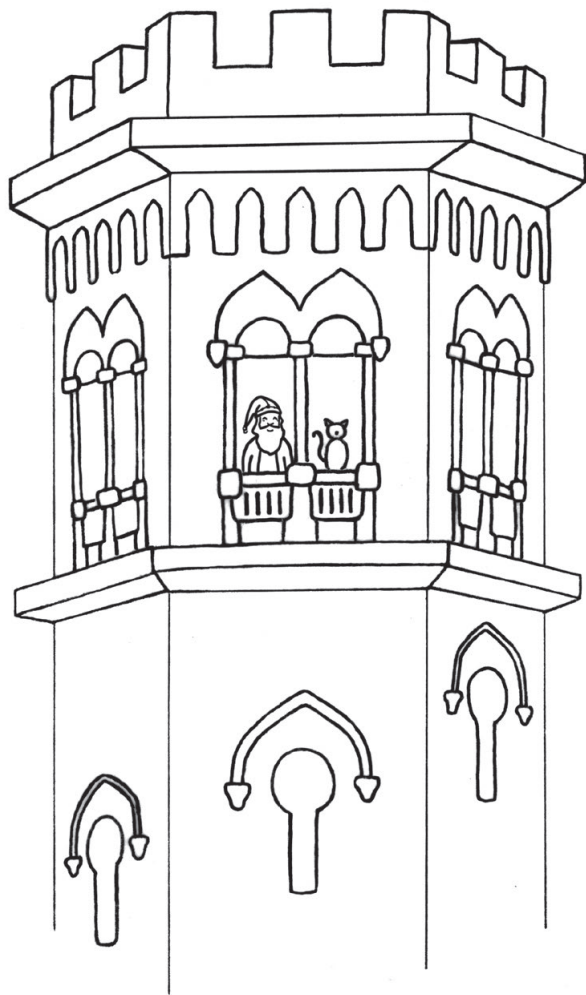
Amb la seva vareta va aconseguir apagar aquella bola de llum, el vent fred i terrible es va aturar i, a poc a poc, els fanals del parc es van tornar a encendre.

La Fada va tornar al lloc segur on havia deixat els nostres amics, als quals el Bernadet i el Melquíades intentaven consolar, i un cop allà els va dir:

–Potser hem estat una mica agosarats regalant-vos aquests instruments, però és veritat que la necessitat de comunicar-se i entendre's s'ho val, i és molt bonic que ho vulgueu fer... així que en traurem la màgia i us els deixarem perquè només pugueu fer música, que és el llenguatge més universal i amb el qual segur que us entendreu... i a partir d'aquí, amb esforç i respecte, segur que aconseguireu parlar tots un mateix idioma, encara que sigui inventat, i expressar-vos amb paraules per acabar de consolidar la vostra amistat.

Amb una abraçada, la Fada es va acomiadar i va tornar al riu, a la seva cabana. El Melquíades i el Bernadet van acompanyar els nous amics i els seus instruments fins a casa seva. I el Mag Maginet? El Mag Maginet, des del seu laboratori, s'ho mirava somrient, content de saber que els seus ajudants i la Fada Ondina feien un gran equip, i que una altra vegada havien aconseguit que la vida d'unes criatures de la ciutat, a partir d'aquell moment, fos una mica millor.

C

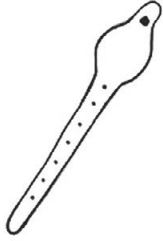
j

E

X

p

R

g

t

9

o

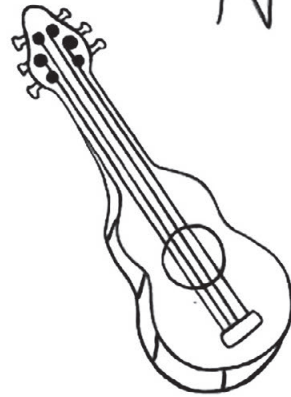
l

N

S

A

m

d

B

D

i

H

f

V

Ajuntament de Cornellà
de Llobregat

CORNELLÀ
Pla Ciutat de la Lectura

